

166—169

13. ΑΛΥΠΙΟΣ.

Τὸν Ἀλύπιον εὐρίσκωμεν Ὀλύμπιον παρά τισι γραφόμενον, καὶ ἐν γένει μὲν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις καταλόγοις ἀρχιερέα τοῦ Βυζαντίου γενόμενον ἐπὶ δεκαετρία ἔτη καὶ ἡμισυ· παρ' ἄλλοις δὲ τρία μόνα²⁴. Νομίζω ὅτι τὰ ὀλιγώτερα εὐδοῦσι τοὺς χρονολογικοὺς ἡμῶν ὑπολογισμοὺς, συνεπῶς δὲ συνέταμον τὰ ἔτη τῆς ἐπισκοπῆς τῶν τελευταίων δύο πρὸ τοῦ Μητροπόλου ἐπισκοπησάντων, Τίτου δηλον ὅτι καὶ Δομετίου.

169—187

14. ΠΕΡΤΙΝΑΞ.

Περὶ τοῦ Περτίνακος ὁ ἱερός Δωρόθεος ἱκανὰ γράφει, δηλαδὴ πλείω τῶν γραφέντων ὑπ' αὐτοῦ περὶ ἄλλων. Ὁ ἀνὴρ ἐν Ῥώμῃ κατέχων ὑψηλὰς τοῦ κράτους ἀρχὰς καὶ δὴ καὶ στρατηγὸς ὢν, ἀπεστάλη εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης· ἐνταῦθα ἀσθενήσας δεινῶς «ἔμαθε πλείστας δυνάμεις γενέσθαι ἐν τῷ Βυζαντίῳ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν», ἤγγουν ὅτι θαύματα πολλὰ γίνονται τοῖς πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν, ὡς εἰρημήνευσε καὶ ὁ λατινιστὴ μεταγλωττίσας. Προσῆλθε λοιπὸν ὁ ἀσθενῶν στρατηγὸς Περτίναξ εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ἀλύπιον, μένοντα καθὼς καὶ οἱ ἀπὸ Ἀθηνοδώρου μέχρις αὐτοῦ ἐπίσκοποι ἐν τῇ Ἑλαίᾳ, καὶ διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ ἱεροῦ Ἀλυπίου θεραπευθεὶς, ἀπηρνήθη καὶ τὴν θρησκείαν, ἣν ἐπρέσβευεν ἕως τότε, καὶ τὴν ὑπέροχον ἐν τῷ στρατῷ θέσιν, ἐδραπέσθη, καὶ τῇ εἰς Χριστὸν πίστει διαπρέπων ἐχειροτονήθη ὑπὸ Ἀλυπίου πρεσβύτερος, εὐλαβὴς ἀνὴρ γενόμενος, καὶ μετὰ τὸν τοῦ Ἀλυπίου θάνατον ἐξελέγη ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν ἐπίσκοπος αὐτῶν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος πλούσιος ὢν ἀνήγειρε τὸν τρίτον ἐπισκοπικὸν οἶκον ἐν χώρῳ καλουμένῳ Συκαῖς, ἥτοι

24. Anselmi Bandurii παρεκβολαὶ εἰς τὸν πατριαρχικὸν κατάλογον.

